

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 13/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť výrobného družstva Tatrachema, Trnava, Bulharská 40, zastúpeného advokátom JUDr. S. S., N., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaniach sp. zn. 7 Obo 203/2002 a 7 Obo 204/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť výrobného družstva Tatrachema Trnava **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 4. decembra 2003 doručené podanie výrobného družstva Tatrachema, Trnava, Bulharská 40 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. S., N., označené ako «Podnet na začatie konania podľa článku 127 odst. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky z dôvodu porušenia práva podnecovateľa obsiahnutého v článku 48 Ústavy Slovenskej republiky podľa ktorého „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi“». Z jeho obsahu vyplynulo, že ide

o sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou sťažovateľ napáda Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Tento na základe odvolania T. S., a. s., B., rozhodol o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 44 Cb 6/98 z 13. mája 2002 vo svojom senáte 7 Obo dňa 27. augusta 2003 (7 Obo 203/2002, 7 Obo 204/2002). Podľa tvrdenia sťažovateľa však k prideleniu veci na najvyššom súde došlo v rozpore s rozvrhom jeho práce na príslušný kalendárny rok, pretože vo veci mal rozhodovať senátu najvyššieho súdu 2 Obo. V dôsledku toho došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ preto požiadal, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol takto: *„uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. značky 7 Obo 203/2002 a 7 Obo 204/2002 zo dňa 27. 8. 2003 zrušíte“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Osobitne sa zamerail na posúdenie svojej právomoci na rozhodovanie o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v označených súdnych konaniach pred najvyšším súdom. Pri posudzovaní svojej právomoci však vychádzal z toho, že táto je v konaniach namietajúcich porušenie tohto základného práva v dôsledku pôsobenia princípu subsidiarity značne obmedzená. Ako

ústavný súd už rozhodol „podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom jednak na podanie odvolania [podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP] a jednak dovolania [podľa § 237 písm. g) OSP]. Tieto riadne a mimoriadne opravné prostriedky umožňujú účastníkom súdneho konania namietat' závažné procesné pochybenia, a tým aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy“, takže „sú to predovšetkým všeobecné súdy, ktoré na základe účinných právnych prostriedkov nápravy sú oprávnené poskytovať ochranu namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, a nie ústavný súd v konaní o sťažnostiach“ (IV. ÚS 10/02).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd v okolnostiach prípadu zistil, že hoci sťažovateľ 10. júna 2003 najvyšší súd upozornil na skutočnosť, že vecou sa zaoberá iný senát najvyššieho súdu, a nie ten, ktorý podľa jeho názoru mal byť určený v súlade s rozvrhom práce (t. j. senát 7 Obo namiesto 2 Obo), je skutočnosťou, že vo svojej sťažnosti netvrdil a ani inak nedokladoval, že by bol využil aj opravný prostriedok, ktorý mu je k dispozícii v systéme všeobecného súdnictva, ale obrátil sa so svojou sťažnosťou priamo na ústavný súd.

Keďže ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o základných právach alebo slobodách len vtedy, pokiaľ im ochranu neposkytujú všeobecné súdy aj na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a keďže sťažovateľ právny prostriedok ochrany (hoci ho mal k dispozícii) nevyužil, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu už po jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2004